

Arrest

nr. 73 745 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. Ch. MORJANE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn en van Tsjetsjeense origine te zijn.

Op 13 augustus 2008 heeft u uw land verlaten, heeft u uw man vergezeld die reeds in Litouwen verbleef en heeft u er 2 asielaanvragen ingediend. Uw asielaanvragen werden er geweigerd.

Tot 12 februari 2010 verbleef u in Litouwen.

Vervolgens vertrok u met uw echtgenoot, R.B. (...) (O.V. X), en uw zoon, R.B. (...), per auto naar België waar uw man en u op 15 februari 2010 een eerste asielaanvraag indienden bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

In het kader van de Dublinverordening van de Europese Commissie werd hiertoe een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Litouwen werd beschouwd als de verantwoordelijke staat voor de behandeling van uw asielaanvraag.

Op 13 december 2011 dienden uw echtgenoot en u een tweede asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot, R.B. (...) (O.V. 6.578.232), werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

De door uw echtgenoot verklaarde asielmotieven luiden als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine te zijn. U verklaart omwille van volgende problemen uw land te hebben verlaten.

U heeft gevochten in de twee Tsjetsjeense oorlogen in de jaren 1990. In 2002 en in 2006 of begin 2007 heeft u gewonde rebellen geholpen. Ze konden bij u terecht voor een bad.

Omwille van uw eerste deelname heeft u na de eerste Tsjetsjeense oorlog een appartement in Grozny gekregen van A.M. (...). U gaf een vrouw met 2 kinderen toestemming om tijdelijk in dit appartement te verblijven. In 1997 of 1998 wilde u er zelf wonen. De vrouw liet u een document zien waarop stond dat het appartement haar eigendom was. Ze heeft tegen de politie verteld dat u haar bedreigde en ze heeft hieromtrent een klacht ingediend. U ontving een aantal convocaties van de ROVD. U bent hier niet op ingegaan.

In 1999 kreeg u ruzie met de pro-Russische S.-M.K. (...). Er was een schietpartij. Een persoon die aan zijn kant stond, raakte gewond.

Sinds 2001 was u bewaker bij uw oom, K.S. (...), die toen adviseur was van de oud-president A.K. (...).

In 2000 en 2002 werd u 2 keer door de overheidsdienst OMON meegenomen. De eerste keer werd u ondervraagd over een ontplofing in een overheidsgebouw. U had immers net dezelfde auto als één van de verdachten. U werd vrijgelaten nadat u gebeld had met uw oom K.S. (...). De tweede keer werd u samen met uw vriend meegenomen. U werd er ondervraagd over rebellen.

In 2003 werd u vastgehouden door medewerkers van de FSB.

Sinds eind 2005 wordt u officieel gezocht door de Russische geheime dienst FSB. U stopte met uw werk als bewaker en was op de vlucht. U ging in de stad Ufa, in Bashkirië wonen. Sindsdien verbleef u tot uw vertrek uit uw land in Bashkirië.

In 2006 werd u in Ufa gearresteerd. Men wilde weten waar de neef van uw oom O.U. (...), die gezocht werd, verbleef. U werd vrijgelaten omdat iemand met een hoge functie hen had opgebeld. U weet niet wie die persoon is.

De FSB kwam bij uw vrouw langs en zei haar dat u wordt gezocht omdat u een vrouw zou hebben verkracht.

In april 2007 werd uw broer, S.B. (...), in Tsjetsjenië meegenomen naar het gebouw van de overheidsdiensten RUBOP en FSB. Deze arrestatie had tot doel u te vinden. Toen u over de arrestatie van uw broer hoorde, keerde u van de stad Ufa terug naar Tsjetsjenië. De tweede dag van uw terugkeer werd u in Grozny opgepakt en meegenomen naar het gebouw van FSB en RUBOP in Grozny. Uw broer bleef een week aangehouden en werd er geslagen. Tijdens uw aanhouding werd ook u geslagen. Ze wilden van u weten waar bepaalde rebellen zich bevonden. U heeft hen verteld wat u wist. Na ongeveer 3 weken werd u vrijgekocht door uw oom K.S. (...) voor 18000 dollar en 6 wapens.

In november 2007 verliet u uw land en via Wit-Rusland kwam u in Litouwen aan waar u er asiel aanvraagde. Eén jaar later kwamen uw echtgenote, M.I. (...) (O.V. 6.579.232), en uw zoon, R.B. (...), u in Litouwen vervoegen. Vervolgens werd u 2 keer asiel geweigerd. Toen uw vrouw naar Litouwen kwam, had ze een opsporingsbericht dd. 11.02.2008 van de recherche van Grozny voor u mee. In 2008 bent u even teruggekeerd naar de Russische Federatie. U bent toen naar Moskou gegaan. U had er met mannen van de stad Ufa afgesproken om een discussie in verband met schulden uit te klaren. U zou een bepaald bedrag aan ene C. (...) hebben moeten terugbetalen nadat u uw zaak in speelautomaten in 2007 had verkocht.

Tot 12 februari 2010 verbleef u in Litouwen. Vervolgens vertrok u met uw echtgenote en zoon per auto naar België waar u en uw vrouw op 15 februari 2010 een asielaanvraag indienden bij de bevoegde Belgische asielinstanties. In het kader van de Dublinverordening van de Europese Commissie werd hiertoe een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (26quater). Litouwen werd beschouwd als de verantwoordelijke staat voor de behandeling van uw asielaanvraag. Op 13 december 2011 dienden uw echtgenote en u een tweede asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

Uw oom, K.S. (...), verblijft sinds verschillende jaren in Kazachstan. In Tsjetsjenië werd hij afgeperst door Ramzan Kadyrov. In Kazachstan kent hij geen problemen. Sinds uw vertrek uit uw land komen af en toe mensen in burger bij uw moeder langs. Ze stellen vragen over u. Ook de wijkagent is bij uw moeder langsgekomen en vroeg waar u was.

In geval van een terugkeer naar de Russische Federatie vreest u vermoord te worden of vreest u dat u verplicht zou worden anderen te vermoorden. U vreest de Tsjetsjeense president Ramzan Kadyrov en de Kadyrovtsi.

U bent in het bezit van volgende documenten: een tijdelijke verblijfsvergunning voor Litouwen, een tijdelijk verblijfsvergunning voor Litouwen van uw echtgenote, een tijdelijke verblijfsvergunning voor Litouwen van uw zoon, de geboorteakte van uw zoon, uw intern Russisch paspoort, uw internationaal Russisch paspoort, een kopie van een medisch attest dd. 30.03.2010, een kopie van uw rijbewijs, een badge dd. 18.12.2000, kopieën van 2 diploma's van u, een bundel medische attesten, een opsporingsbericht dd. 11.02.2008, een convocatie dd.10.04.2009, een convocatie dd. 15.03.2009, een convocatie dd. 26.10.2009, een verzendingsbewijs van een expresspostbedrijf, een kopie van een medisch attest dd. 14.07.2011, een attest van een psychotherapeut dd. 03.10.2011, een attest van een kinesist dd. 06.10.2011, een attest van het lokaal opvanginitiatief dd. 15.09.2011, een attest dd. 01.02.2010 van een Litouwse rechtbank, een kopie van een document van Litouwen dd. 01.02.2010, een kopie van een aanvraag voor medische hulp dd. 28.04.2011 en een kopie van 2 voorschriften voor medicatie dd. 28.09.2011."

U zelf bent in het bezit van uw binnenlands Russisch paspoort, uw internationaal Russisch paspoort en de geboorteakte van uw zoon."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaart dat u uw asielaanvraag baseert op de asielaanvraag van uw echtgenoot, R.B. (...) (O.V. 6.578.232) (CGVS, p. 7).

U verklaart zelf geen andere problemen te hebben gekend in uw land (CGVS, p. 7).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot de beslissing is genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U heeft echter uw asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op verschillende tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen betreffende uw asielrelaas.

Zo dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende de duur van uw opsluiting in 2000 door de OMON. Meer bepaald stelt u eerst dat u toen 1 à 2 uur werd vastgehouden (CGVS 1 (18.05.2011), p. 20). Tijdens het tweede interview voor het CGVS stelt u echter dat u toen 3 à 4 dagen werd vastgehouden (CGVS 2, (30.09.2011), p. 6). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid stelt u dat u werd vastgehouden van 's morgens tot 's avonds en dat u zich misschien vergist heeft met een andere arrestatie (CGVS 2, p. 12). Vervolgens stelt u dat u de eerste keer in 2000 minstens 2 dagen werd vastgehouden, dat er u wordt gevraagd kort te antwoorden en dat u vertelt wat u zich op dat moment kunt herinneren (CGVS 2, p. 12). Deze verklaringen zijn echter niet afdoende. Immers, er kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u in staat bent consistente verklaringen af te leggen omtrent dergelijk essentieel element in uw asielrelaas.

Ook betreffende de duur van uw tweede arrestatie in 2002 door de OMON werd een tegenstrijdigheid vastgesteld. Immers, eerst stelt u dat u de volgende dag werd vrijgelaten (CGVS 1, p. 20). Tijdens het tweede interview stelt u meermaals dat u dezelfde avond van uw arrestatie reeds werd vrijgelaten (CGVS 2, p. 6 & 20). Geconfronteerd met deze contradictie, stelt u dat u het zich niet meer herinnert en dat u pas de volgende dag werd vrijgelaten, maar dat u ervoor hoorde dat u vrijgelaten zou worden en de kans kreeg om even te roken (CGVS 2, p. 13). Deze verklaring is niet afdoende gezien ze geen verklaring biedt voor uw expliciete bewering dat u dezelfde avond van uw aanhouding nog werd vrijgelaten.

Betreffende uw arrestatie in 2006 in Ufa heeft u eveneens tegenstrijdige verklaringen afgelegd betreffende de duur van uw aanhouding. Zo verklaart u eerst dat u er ongeveer 1 week werd vastgehouden (CGVS 1, p. 22). Echter, later stelt u dat u er ongeveer 2 dagen werd vastgehouden (CGVS 2, p. 3). Uw verklaringen hiervoor volgens dewelke u zich waarschijnlijk vergist heeft, het voor u ook niet duidelijk was of het nu 2, 3 of 4 dagen waren en u "1 week" heeft gezegd omdat u precies moest zijn, zijn niet afdoende (CGVS 2, p. 12). Immers, er is een significant verschil tussen ongeveer 2 dagen vastgehouden te worden en ongeveer 1 week vastgehouden te worden.

Ook dient opgemerkt te worden dat u eerst stelt na uw arrestatie in 2007 door de RUBOP niet naar een dokter of ziekenhuis te zijn gegaan omwille van uw opgelopen verwondingen (CGVS 1, p. 18). Echter, tijdens het tweede interview stelt u dat u na uw arrestatie in 2007 door de RUBOP - 2 à 3 dagen in het ziekenhuis verbleven heeft (CGVS 2, p. 8 & 12). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid verklaart u dat u zich misschien vergist heeft, maar u weet niet wanneer u zich heeft vergist (CGVS 2, p. 12). U weet enkel dat u 1 keer naar een ziekenhuis bent gegaan (CGVS 2, p. 12). Deze verklaringen zijn niet afdoende. Immers, ze vermogen niet te verklaren waarom u eerst expliciet stelt niet naar een ziekenhuis te zijn gegaan en vervolgens expliciet stelt wel naar een ziekenhuis te zijn gegaan.

Betreffende de arrestatie van uw broer stelt u eerst dat door de arresterende instantie een legitimatiebewijs aan hem werd getoond tijdens zijn arrestatie (CGVS 1, p. 17). Echter, later stelt u dat u niet weet of er tijdens zijn arrestatie een legitimatiebewijs werd getoond (CGVS 2, p. 12). Geconfronteerd met deze contradictie stelt u dat u het zich nu niet meer herinnert (CGVS 2, p. 12). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, uw eerdere stelling volgens dewelke er toen wel een legitimatiebewijs werd getoond, wordt niet verklaard.

Eveneens dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende de vragen die u werden gesteld door de OMON in 2000 en 2002. Meer bepaald stelt u eerst dat bij uw tweede arrestatie door de OMON in 2002 u werd gevraagd naar uw medeplichtigheid in een aanslag waarbij een vrachtwagen is ontploft (CGVS 1, p. 21). Echter, later stelt u dat u bij uw eerste arrestatie in 2000 door de OMON werd ondervraagd in verband met uw medeplichtigheid in een aanslag met een ontplofte vrachtwagen en maakt u hierover geen gewag toen u werd gevraagd waarover u in 2002 werd ondervraagd (CGVS 2, p. 5 & 6). Gezien het belangrijke elementen in uw asielrelaas betreft, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hieromtrent consistente verklaringen aflegt.

Bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent essentiële feiten in uw asielrelaas ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze.

Bevestiging van dit gebrek aan geloofwaardigheid wordt gevonden in uw verklaring betreffende de gevangenisstraf die u riskeert. Meer bepaald stelt u een 25 jaar lange tot levenslange gevangenisstraf te riskeren omdat u officieel wordt beschuldigd op basis van artikel 208 en 210 van het strafwetboek van de Russische Federatie (CGVS 2, p. 2). Het opsporingsbericht dd. 11.02.2008 van de recherche van Grozny bevestigt dat u wordt beschuldigd van een misdrijf omschreven in artikel 208, tweede lid en artikel 210 van het Russische strafwetboek. Echter, volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, kunt u nooit een levenslange celstraf krijgen wanneer u wordt beschuldigd van de twee bovengenoemde artikels van het Russisch strafwetboek. Immers, de maximumstraffen voor artikel 208, tweede lid en artikel 210 van het Russische strafwetboek zijn respectievelijk 5 jaar en 20 jaar. Bijgevolg kan u maar maximum 25 jaar celstraf krijgen, en geen levenslange celstraf.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw gedrag niet in overeenstemming is met de door u verklaarde ernst van uw vrees. Meer bepaald vreest u in geval van een terugkeer naar uw land vermoord te worden door de Russische instanties of vreest u dat u verplicht wordt anderen te vermoorden (CGVS 1, p. 17 & 24).

Zo dient gewezen te worden op de verschillende stempels die in uw binnenlands paspoort betreffende uw domicilieadres, uw huwelijksregistratie en de afgifte van een internationaal paspoort werden gezet sinds u verklaart officieel te worden gezocht, met name sinds eind 2005 (CGVS 1, p. 9). Meer bepaald heeft u zich op 22 april 2006 laten uitschrijven op uw domicilieadres en heeft u zich op 11 augustus 2006 laten inschrijven op een ander domicilieadres (CGVS 1, p. 12 & zie intern paspoort p. 6 & 7). Ook heeft u een stempel van 25 april 2007 in uw intern paspoort waarmee uw huwelijk met uw

echtgenote werd geregistreerd en heeft u een stempel van 16 mei 2007 in uw intern paspoort dat stelt dat u toen een internationaal paspoort heeft ontvangen (CGVS 1, p. 12 & zie intern paspoort p. 14 & 19). Het is echter zeer opmerkelijk dat u die verklaart officieel te worden gezocht sinds eind 2005 (CGVS 1, p. 9), sindsdien nog verscheidene malen uw paspoort heeft laten afstempelen door de daartoe bevoegde instanties.

Ook dient opgemerkt te worden dat u in mei 2007 uw internationaal paspoort via kennissen heeft verkregen (CGVS, p. 12). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de aanvragen voor een internationaal paspoort steeds aan de FSB werden voorgelegd waarbij werd nagegaan of er geen belemmering is voor het uitreiken van een paspoort. Het is hoogst merkwaardig dat u - weliswaar onrechtstreeks - de FSB, dit is de dienst die u officieel zoekt (CGVS, p. 9), contacteert. Ook is het zeer opmerkelijk dat zich in december 2009 heeft laten registreren bij het Russisch consulaat in Litouwen, zoals moge blijken uit het door u neergelegd internationaal paspoort (p.33). Met name deze vaststelling doet ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees in het algemeen, en het door u neergelegde opsporingsbericht dd.11.02.2008, dat uw echtgenote u bij haar aankomst in Litouwen in augustus 2008 zou hebben overhandigd, in het bijzonder. Dat iemand die op de hoogte is van een opsporingsbericht door de autoriteiten van zijn herkomstland, zijn verblijf in Litouwen zou kenbaar maken aan de diplomatieke vertegenwoordiging van zijn herkomstland in Litouwen, is niet geloofwaardig.

Ook dient opgemerkt te worden dat uw rijbewijs dateert van september 2008 (zie rijbewijs). Toen was u reeds uw land uitgevlucht (CGVS, p. 13). Het is hoogst merkwaardig dat u - die verklaart officieel te worden gezocht sinds eind 2005 - via een ver familielid nog een rijbewijs aanvraagt in uw land bij de bevoegde Russische autoriteiten (CGVS, p. 13).

Eveneens dient opgemerkt te worden dat u in 2008 voor een tijdje bent teruggekeerd naar uw land nadat u in 2007 de Russische Federatie ontvluchtte (CGVS, p. 8). Meer bepaald bent u naar Moskou gereisd om een discussie in verband met schulden op te lossen (CGVS, p. 8 & 9). Gezien u in 2007 uw land heeft verlaten en gezien uw vrees vermoord te worden of iemand te moeten vermoorden in geval van een terugkeer naar uw land (CGVS, p. 17), is het hoogst opmerkelijk dat u in 2008 terugkeert naar uw land, dat u omwille van uw vrees bent ontvlucht, om een meningsverschil uit te klaren.

Bovenstaande vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de door u verklaarde ernst van uw vrees en doen bijgevolg verder ernstig afbreuk aan de aannemelijkheid uw asielrelaas.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Immers, uw tijdelijke verblijfsvergunning voor Litouwen, de tijdelijke verblijfsvergunning voor Litouwen van uw echtgenote, de tijdelijke verblijfsvergunning voor Litouwen van uw zoon, de geboorteakte van uw zoon, uw intern Russisch paspoort, uw internationaal Russisch paspoort en de kopie van uw rijbewijs bevatten informatie over de identiteit van u en uw gezin, en jullie verblijfsstatus in Litouwen. Doch deze documenten bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. De badge dd. 18.12.2000 toont aan dat u als bewakingsagent voor de administratie van Tsjetsjenië heeft gewerkt. Doch de badge bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. De kopieën van 2 diploma's van u bevatten informatie over uw scholing, doch niet met betrekking tot de door u verklaarde problemen. Van de bundel Russische medische attesten verklaart u zelf dat ze niets te maken hebben met de door u verklaarde problemen (CGVS, p. 14). Wat de kopie van het Belgisch medisch attest dd. 30.03.2010 betreft, dient opgemerkt te worden dat het

reeds dateert van ongeveer anderhalf jaar geleden, met name van 30 maart 2010. Bijgevolg bevat dit medisch attest geen actuele informatie betreffende uw huidige gezondheidstoestand. Het betreffende attest stelt dat u 2 keer bent gereanimeerd na een auto-ongeval en 1 maal na slagen door Russen. Het medisch attest verwijst verder naar de oorlogen en misdaden waaronder corruptie als oorzaak van de door een huisarts vastgestelde post-traumatische stressstoornis (PTSS). De in het attest vermelde verwijzingen naar de feitelijke context waarin de verklaarde letsels zijn opgelopen kunnen enkel op basis van uw verklaringen als dusdanig zijn genoteerd. Dit doet dan ook afbreuk aan de objectieve bewijskracht van deze feitelijke verwijzingen op zich. Bijgevolg vermag dit medisch attest niet op te wegen tegen de hierboven verzamelde vaststellingen van ongeloofwaardigheid. Het is verder opmerkelijk dat u tijdens de 2 gehoren voor het CGVS geen enkel gewag maakt van PTSS (CGVS 1, p. 12). Wat betreft de convocaties dd. 10.04.2009, de convocaties dd. 15.03.2009 en de convocaties dd. 26.10.2009, dient opgemerkt te worden dat ze enkel stellen dat u door de OVD van Grozny wordt opgeroepen als verdachte. Echter, er wordt niet vermeld waarvan u verdacht wordt. Bijgevolg kunnen de door u neergelegde convocaties de door u verklaarde problemen niet aantonen. Bovendien is het opmerkelijk dat de tweede convocatie, met name die van 10 april 2009, werd gericht aan het adres waar u tot eind 2005 effectief verbleef en dat de eerste en de derde convocatie gericht werden aan uw propiska-adres. Het verzendingsbewijs van een expresspostbedrijf toont enkel aan dat u post van Tsjetsjenië heeft ontvangen. Het bevat echter geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. De kopie van een medisch attest dd. 14.07.2011 stelt dat u een kogelwonde aan uw knie heeft. Doch het attest stelt niet hoe u deze verwonding heeft opgelopen en kan bijgevolg de door u verklaarde problemen niet aantonen. Het attest van een psychotherapeut dd. 03.10.2011 toont aan dat u in mei en juli 2011 een psychotherapeut heeft geconsulteerd. Doch het attest bevat geen oorzaak voor de consultaties. Het attest van een kinesist dd. 06.10.2011 geeft aan dat u sinds september 2011 naar een kinesist gaat omwille van een breuk. Echter, het attest bevat geen oorzaak van deze verwonding waardoor het de door u verklaarde problemen niet kan aantonen. Het attest van het lokaal opvanginitiatief van Marchin dd. 15.09.2011 stelt enkel dat u en uw gezin in dit lokaal opvanginitiatief verblijven en bevat informatie over wie jullie medische kosten moet betalen. Echter, dit document bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. De weigeringsbeslissing van een Litouwse rechtbank inzake uw asielaanvraag aldaar, en de begeleidende brief, bevatten informatie aangaande de asielmotieven die u aldaar verklaard heeft (CGVS 2, p. 2). De kopie van een aanvraag voor medische hulp dd. 28.04.2011 toont aan dat u werd doorverwezen voor medische hulp. Echter, het bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. De kopie van 2 voorschriften voor medicatie dd. 28.09.2011 bevat gegevens over de medicatie die door uw arts is voorgeschreven. Doch het bevat geen gegevens betreffende de door u verklaarde problemen. Het opsporingsbericht dd. 11.02.2008 van de recherche van Grozny werd reeds besproken. Bijgevolg kunnen de door u neergelegde documenten bovenstaande beslissing niet wijzigen."

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Immers, uw binnenlands Russisch paspoort, uw internationaal Russisch paspoort en de geboorteakte van uw zoon bevatten louter gegevens betreffende uw identiteit en de identiteit van uw zoon die geenszins worden betwist.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, R.B..

Zij roept geen eigen motieven in.

In het verzoekschrift van 23 november 2011 wordt gesteld (zie p. 3) dat "verzoekster sluit zich aan bij de asielmotieven van haar man".

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 73 744 van 20 januari 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van R.B. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaand argument kan dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

Waar verzoeker verwijst naar de informatie over de Russische Kaukasus die hij heeft gevoegd aan zijn verzoekschrift, waaronder het rapport van 2011 van de “Observatory for the protection of Human Rights Defenders”, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst

werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas heeft besloten.

Zo heeft verzoeker tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de duur van zijn opsluiting in 2000 door de OMON, de duur van zijn tweede arrestatie in 2002 en betreffende zijn arrestatie in UFA in 2006.

Zijn verweer dat hij vier keer werd gearresteerd, dat hij zich kan vergissen betreffende de duur van de arrestaties en mogelijks de verschillende arrestaties heeft verward, dat de feiten al van een hele tijd geleden dateren en dat de stress en duur van het verhoor op het Commissariaat-generaal tevens een rol hebben gespeeld, wordt niet aangenomen. De Raad is inderdaad van oordeel dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring en/of het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

De Raad treedt de commissaris-generaal dienaangaande bij waar deze in zijn nota van 15 december 2011 aangeeft dat van verzoeker minstens kan verwacht worden dat hij weet hoelang hij telkens vastgehouden werd, vermits dit een zo belangrijk element is in zijn relaas, waarvan niet kan worden verondersteld dat verzoeker dit zou vergeten zijn of zou verwarren. Minstens kan worden verwacht dat verzoeker na confrontatie met de tegenstrijdigheden, zou weten welke de juiste duur van de arrestaties is, quod non in casu.

De commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissing tevens correct vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegde aangaande het feit of hij na zijn arrestatie in 2007 door de RUBOP al dan niet naar een dokter of ziekenhuis is gegaan omwille van zijn opgelopen verwondingen.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker niet zelf naar een dokter of het ziekenhuis ging, maar er bewusteloos heen werd gebracht, wordt niet als ernstig aangenomen.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota aangeeft dat er redelijkerwijs van verzoeker kon worden verwacht dat hij zijn verblijf in het ziekenhuis zou hebben vermeld, wanneer hem werd gevraagd naar doktersbezoeken of ziekenhuisbezoeken. Bijgevolg betreft verzoekers bewering dat hij naar het ziekenhuis werd gebracht, bewusteloos was en in het ziekenhuis wakker werd inderdaad een gekunstelde post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen.

Verder merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing correct op dat verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent het feit of er al dan niet een FSB legitimatie werd getoond bij de aanhouding van zijn broer.

Verzoekers verklaring dat hij via zijn moeder hiervan op de hoogte is gebracht, is geenszins bij machte om de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen op te heffen. Waar verzoeker opwerpt dat dit element slechts een detail betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in zijn verweernota opmerkt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en de Raad dient na te gaan of de verschillende motieven in gezamenlijke lezing voldoende draagkrachtig zijn. In casu is vastgesteld dat verzoeker een veelheid aan tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd die de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ernstig in het gedrang heeft gebracht.

De Raad stelt daarnaast vast dat in de bestreden beslissing terecht werd opgemerkt dat verzoekers gedrag niet in overeenstemming is met de door hem verklaarde ernst van zijn vrees:

“Zo dient gewezen te worden op de verschillende stempels die in uw binnenlands paspoort betreffende uw domicilieadres, uw huwelijksregistratie en de afgifte van een internationaal paspoort

werden gezet sinds u verklaart officieel te worden gezocht, met name sinds eind 2005 (CGVS 1, p. 9). Meer bepaald heeft u zich op 22 april 2006 laten uitschrijven op uw domicilieadres en heeft u zich op 11 augustus 2006 laten inschrijven op een ander domicilieadres (CGVS 1, p. 12 & zie intern paspoort p. 6 & 7). Ook heeft u een stempel van 25 april 2007 in uw intern paspoort waarmee uw huwelijk met uw echtgenote werd geregistreerd en heeft u een stempel van 16 mei 2007 in uw intern paspoort dat stelt dat u toen een internationaal paspoort heeft ontvangen (CGVS 1, p. 12 & zie intern paspoort p. 14 & 19). Het is echter zeer opmerkelijk dat u die verklaart officieel te worden gezocht sinds eind 2005 (CGVS 1, p. 9), sindsdien nog verscheidene malen uw paspoort heeft laten afstempelen door de daartoe bevoegde instanties.

Ook dient opgemerkt te worden dat u in mei 2007 uw internationaal paspoort via kennissen heeft verkregen (CGVS, p. 12). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de aanvragen voor een internationaal paspoort steeds aan de FSB werden voorgelegd waarbij werd nagegaan of er geen belemmering is voor het uitreiken van een paspoort. Het is hoogst merkwaardig dat u - weliswaar onrechtstreeks - de FSB, dit is de dienst die u officieel zoekt (CGVS, p. 9), contacteert. Ook is het zeer opmerkelijk dat zich in december 2009 heeft laten registreren bij het Russisch consulaat in Litouwen, zoals moge blijken uit het door u neergelegd internationaal paspoort (p.33). Met name deze vaststelling doet ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees in het algemeen, en het door u neergelegde opsporingsbericht dd.11.02.2008, dat uw echtgenote u bij haar aankomst in Litouwen in augustus 2008 zou hebben overhandigd, in het bijzonder. Dat iemand die op de hoogte is van een opsporingsbericht door de autoriteiten van zijn herkomstland, zijn verblijf in Litouwen zou kenbaar maken aan de diplomatieke vertegenwoordiging van zijn herkomstland in Litouwen, is niet geloofwaardig.

Ook dient opgemerkt te worden dat uw rijbewijs dateert van september 2008 (zie rijbewijs). Toen was u reeds uw land uitgevlucht (CGVS, p. 13). Het is hoogst merkwaardig dat u - die verklaart officieel te worden gezocht sinds eind 2005 - via een ver familielid nog een rijbewijs aanvraagt in uw land bij de bevoegde Russische autoriteiten (CGVS, p. 13).

Eveneens dient opgemerkt te worden dat u in 2008 voor een tijdje bent teruggekeerd naar uw land nadat u in 2007 de Russische Federatie ontvluchtte (CGVS, p. 8). Meer bepaald bent u naar Moskou gereisd om een discussie in verband met schulden op te lossen (CGVS, p. 8 & 9). Gezien u in 2007 uw land heeft verlaten en gezien uw vrees vermoord te worden of iemand te moeten vermoorden in geval van een terugkeer naar uw land (CGVS, p. 17), is het hoogst opmerkelijk dat u in 2008 terugkeert naar uw land, dat u omwille van uw vrees bent ontvlucht, om een meningsverschil uit te klaren."

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen poging onderneemt om bovenstaande vaststellingen te weerleggen; bijgevolg blijven deze staande en de Raad maakt ze tot de zijne.

De Raad ziet ten slotte niet in wat verzoeker bedoelt met zijn bewering (zie verzoekschrift p. 9) "Dat het niet is omdat artikelen 208 en 210 niet met de doodstraf veroordelen dat dit in de praktijk niet kan gebeuren".

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat iets dergelijks zou zijn opgemerkt met betrekking tot dit arrestatiebevel. Er is daarentegen wel opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker op basis van de artikelen 208 en 210 tot levenslang zou worden veroordeeld vermits de maximale (cumulatieve) straf 25 jaar betreft.

De Raad besluit dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing in concreto te weerleggen, maar zich louter beperkt tot het stellen dat hij volhardt in zijn asielrelaas en tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dergelijke handelwijze is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in casu in gebreke is gebleven.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De Raad herhaalt dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegekend indien men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, geen geloof kan worden gehecht. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, kan hem dus geenszins het voordeel van de twijfel worden gegund.

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt van verzoeker niet erkend.

Verzoeker kan niet steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaart de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt en die de Raad laat prevaleren op de informatie door verzoeker aangehaald, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal. De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens de verhoren op 18 mei en 30 september 2011, bijgestaan door zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE